

Църковен вѣстникъ

нализа всѣма седмици
приложениято четири
пати въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
заедно съ
приложениято
за България 10 лева, а
за странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

е годи-
латено
ще се до
напраца
грацията на
вѣстникъ
гр. София.
явления се плаща
първи пати во 20 ст.
редъ съ гармондъ,
во всѣко повторение по
15 ст.
Неплатени писма не се
приматъ — рѣкопийо
за седмичното издание
не се пощричатъ

СЪДЪРЖАНИЕ :

1. Борбата на българитѣ въ Тулча. — Д.
2. Единъ 550 годишенъ юбилей. — М. Московъ.
3. Върховния законъ.
4. Миѣние и отзиви. Два обществени фактора. —
Свещ. П. Памукчиевъ.
5. Книжнина. Мрави искатъ да съборжтъ кула. —
Ст. Михайловски.
6. Книгописни бѣлѣжки. — Тс.
7. Външенъ прѣгледъ.
8. Изъ вѣстниците и списанията.
9. Извлечение изъ писма и дописки.
10. Синодни распоредби и окржжи.
11. Църковно-обществена лѣтопись.
12. Обявления.

Борбата на българитѣ въ г. Тулча.

Въ Ромжния ставатъ вече нѣколко опити за подсеба и порумжичаване на български храмове. Два такива опити обѣрнаха особено силно вниманието на печата и дадоха мѣсто на остри бѣлѣжки. Първиятъ опитъ стана въ г. Кюстенджа. По распоредба на Прѣосвещения Долно-Дунавски епископъ г. Нифонъ, българскиятъ храмъ въ г. Кюстенджа се обявява за енорийски. Като такъвъ, въ него, между другото, се замѣни славянското богослужение съ ромжнско и българина свещеникъ съ ромжнинъ. Това бѣ посѣгателство върху правото и върху националната съвѣст на българитѣ въ г. Кюстенджа, ромжнски поданици. Послѣднитѣ протестираха срѣщо посѣгателството и, въ кръга на законитѣ, поискаха да имъ се повърне храма, като частенъ тѣхенъ, и да се оставятъ свободни да служатъ въ него и да се молятъ на своя роденъ езикъ, както до подсебата. Подиръ дълги борби, които се прѣнесоха въ Букурещъ и прѣдизвикаха намѣсата на министерството на просвѣтата и на изповѣданията, въпросътъ за храма се уреди. Добрата воля на изповѣдното министерство намѣри модусъ да излѣзе изъ мѣжнотинитѣ, въ които прибързанитѣ распоредби на духовната власть бѣха поставили въпроса за подсебения храмъ. Модусътъ призна правото на българитѣ върху храма, но заедно съ това запази и честолюбието на респективния епископъ. Храмътъ се остави на българитѣ, но съ задължение да си намѣрятъ свещеникъ, който да отговаря на искания отъ закона цензъ и да знае ромжнски езикъ.

Вторъ опитъ сега става въ г. Тулча, пакъ по

распоредба на Прѣосвещения Долно-Дунавски епископъ. Възползуванъ отъ грѣшкитѣ на 2—3 българии, които турили личнитѣ си интереси надъ общественитѣ, той подсебва храма „св. Георгий“, който е на православнитѣ българии, като го обрѣща въ енорийски и го оставя подъ управата на титуляръ парохъ ромжнинъ. По внушение на епископа, парохътъ подвежда българския храмъ, макаръ и да е построенъ той отъ българитѣ още до завземането на Тулча отъ ромжнитѣ, подъ общия знаменателъ на енорийскитѣ храмове, като замѣнява славянското богослужение съ ромжнско и българина свещеникъ съ ромжнинъ. Това оскърбило дълбоко българитѣ въ г. Тулча и ги принудило да се оплачатъ срѣщо посѣгателството на своя кириархъ и да подирятъ отъ него правда и закрила. Съ концесии въпросътъ се уредилъ. Една отъ точкитѣ на концесията била българитѣ да си намѣрятъ свещеникъ, който да отговаря на искания цензъ и да знае и ромжнски езикъ. Намѣрилъ се такъвъ свещеникъ, храмътъ се открилъ и почнало да се служи на славянски. Ала парохътъ продължилъ своитѣ своеволия. Като намѣстникъ на епископа, той почналъ да стѣснява свещеника и да го принуждава да служи на ромжнски. Заплашванъ постоянно, свещеникътъ излѣзълъ слабъ и, въпрѣки условията, почва да служи само на ромжнски, но пѣвцитѣ продължавали да пѣятъ на славянски. Единъ день парохътъ изгонва изъ храма и самитѣ български пѣвци. Оскърбени така жестоко отъ своеволието на пароха, нашитѣ сънародници се принудили да се оплачатъ повторно на своя кириархъ съ твърда надежда, че той ще побърза да прѣдвземе работата и не ще остави да се онеправдаватъ така неговии пасоми. Тѣхната надежда не се оправдала. Намѣсто да вземе страната на правото и да порицае посѣгателството, Прѣосвещениятъ Нифонъ се солидаризиралъ съ своеволията на пароха. За да го опрадае, той излѣзълъ съ силни обвинения срѣщо българитѣ — обвинилъ ги, че били съ неприязнени чувства къмъ ромжнитѣ и къмъ ромжнскитѣ власти. Тази постъпка, тѣй нечакана и този езикъ, тѣй непастирски и тѣй несъгласенъ съ чувствата на онеправданитѣ и обвиненитѣ, опечалила още по силно българитѣ. Съ болка въ душата си тѣ видѣли своя пастиръ-кириархъ не само срѣщо правото и истината, но и срѣщо себе си. Поставени така прѣдъ своеволията и неистината, тѣ се принудили да прѣнесатъ въпроса прѣдъ респективното министерство въ Букурещъ. Съ депутация и съ заявление тѣ подирили намѣсата на министерството на изповѣданията и очакватъ отъ него правосъдие. Като протестираатъ срѣщо подсебата на храма и

срѣщо посѣгателството върху националната имъ съвѣсть, българитѣ въ Тулча изказватъ твърда вѣра, че правото имъ ще бѣде уважено, но, наедно съ това, подчертаватъ и крайното си рѣшение, ако не бждатъ удовлетворени, да подирятъ извънъ православната църква защита на правото си да се молятъ на езика си.

Съ еднаква скърбъ отбѣлѣзваме както посѣгателството върху правото и националната съвѣсть на нашитѣ сънародници, така и тѣхното крайно рѣшение. Безъ да се мѣсимъ въ църковнитѣ работи на нашитѣ добри и едновѣрни съсѣди, съ които политическо и църковно-културно минало тѣсно ни свързва, обичае да вѣрваме, че не ще бждемъ злѣ разбрани и прѣтълкувани, ако си позволяваме да хроникаме печалнитѣ факти и да подчертаемъ дълга, който тѣ налагатъ. Длѣгътъ е общъ. Той налага да се порицае както посѣгателството върху правото и съвѣстѣта на нашитѣ сънародници, така и тѣхното крайно рѣшение. Имаме пълна вѣра, че министрѣтъ на изповѣданията, прѣдъ който е изнесенъ въпроса за подсебения храмъ, ще изслуша и двѣтъ страни и, като отдѣли истината отъ навѣтитѣ и като прѣтегли всички нежелателни послѣдници отъ посѣгателството върху правото и националната съвѣсть на протестаторитѣ, ще имавсичката добра воля да намѣри модусъ, който да удовлетвори правото и да отдрѣпне онеправданитѣ отъ едно пагубно рѣшение. Ако Прѣосвещениятъ Нифонъ човрѣка постоянно въ съвѣстѣта на българитѣ, негови духовни чеда, и ги тласка на стѣпка тѣй пагубна за тѣхъ, министерството на изповѣданията, което знае, колко опасни сж инославнитѣ християнски църкви за православнитѣ ромжии и българи ще побрза, убѣдени сме, да повърне *statu quo*-то на храма „Св. Георгий“ до намѣсата и разпоредбитѣ на Долно-Дунавския епископъ въ него. Това е единствения възможенъ модусъ въ дадения случай. Възприетъ и приложенъ частъ напрѣдъ, той ще успокои възбуденитѣ съвѣсти и ще отдрѣпне онеправданитѣ отъ мисль толкова пагубна за тѣхъ, колкото и изобличителна за пастиря, отъ който искатъ да се отлжчатъ.

Имащи прѣдъ очи аналогичния примѣръ съ храма въ г. Костенджа, ние си позволяваме да прѣпорѣчаме на нашитѣ тулчански сънародници, които тѣй достойно и тѣй доблестно се борятъ за правото си и за народността си, да иматъ вѣра въ правдолюбието на правителството, прѣдъ което сж изнесли въпроса, както и да ги съвѣтваме най-убѣдително да напуснатъ злочестото си рѣшение — да дирятъ закрила за правото си, за молитвитѣ си къмъ Бога, за езика си и за народността си вънъ отъ проотеческата си вѣра. Този съвѣтъ е длѣгъ. Ние го даваме и прѣпорѣчваме, въпрѣки противнитѣ съвѣсти и насърдения на нѣкои наши вѣстници, които не държатъ смѣтка нито за примѣритѣ въ миналото, нито за послѣдичитѣ въ бждащото отъ евентуално изпълнение на едно крайно рѣшение. Ако би че наистина е взето таково рѣшение, то е най-злочестото и най-пагубното, което може да се вземе и съвѣтѣта. Които го взематъ и които го съвѣтватъ, вършатъ най-голъма изневѣра не само къмъ праотеческата си вѣра, но и спрѣмо народността си. Въ католичеството или въ униатството нашитѣ добри сънародници въ Тулча ще изгубятъ именно най-скѣпото, което искатъ да запазятъ — народността си и отечестволубието си. Тѣ ще бждатъ католици, но не ще бждатъ българи съ пламенна лю-

бовъ къмъ езика, народността и отечеството си. Католицизмътъ е най-голъмъ врагъ на народноститѣ. Той признава католици, но не и народности, признава католишка църква, но не и народна, каквито сж Ромжнската, Българската, Руската, Гръцката, Сърбската и пр. православни църкви. Той убива националното чувство въ паството си, защото иска отъ него само едно — да бжде добъръ католикъ. Униатството е примамка и съблазнь. Правото, което се дава на униатитѣ да служатъ на родния си езикъ, е срѣдство да се шири католичеството. Униатството е етапъ, чрѣзъ който Римъ гони да прибере единъ по единъ източнитѣ православни народи въ пазвата си. Ромжнинътъ католикъ или униатинъ нѣма родолюбието и огъня на патриотизма, които има православниятъ ромжнинъ. Сжщо се забѣлѣзва и въ католика или униатинъ българинъ, арменецъ, русинъ, грѣкъ, сърбинъ и пр. Въ Ромжния, въ околността на Букурещъ, има нѣколко български села. Българитѣ въ тия села сж униати¹⁾. Тѣ сж запазили езика си и дори носията си, ала сж изгубили завинаги националното си съзнание, националната си съвѣсть: тѣ се знаятъ и чувствуватъ униати, но не и българи. Въ Галиция русинитѣ униати, въ Трансилвания ромжнитѣ униати, въ Банатъ българитѣ католици се знаятъ и чувствуватъ униати и католици, но не ромжии, руси, българи. Униатинътъ живѣе за папата, но не за отечеството, за католичеството, но не и за християнството. Католичеството убива националната съвѣсть и намѣсто нея культивира католическа. Живѣ примѣръ за това сж българитѣ католици въ Свищовско и въ Пловдивско: тѣ живѣятъ за папата и патеритѣ; послѣднитѣ сж господари на съвѣстѣта имъ, на челядѣта имъ, на дома имъ. Тѣкмо въ унията и въ католичеството нашитѣ скѣпи тулчански сънародници ще изгубятъ най-цѣнното, което искатъ да защитятъ и съхранятъ — националната си съвѣсть. Длѣгъ е да вникнатъ въ искренитѣ съвѣсти, които отправяме, и да обмислятъ крайното си рѣшение. Иматъ прѣдъ очи живитѣ примѣри, които посочваме. Нека ги провѣрятъ. Иматъ прѣдъ очи и послѣдичитѣ въ наши сънародници, въ съплеменници и въ другоплеменници, откъснати отъ праотеческата си православна църква. Нека провѣрятъ първитѣ и нека прѣтеглятъ вторитѣ. Длѣгъ е и на тѣхния непосреднѣ кириархъ, Прѣосвещения епископъ Долно-Дунавския епископъ, да си спомни сжщитѣ живи примѣри за ромжнитѣ униати въ кралството и Трансилвания. Като си ги спомни, остава да прѣтегли и неминувемитѣ пагубни послѣдници отъ злочестото рѣшение, на което той съ разпоредбитѣ си тласка частъ отъ паството си. Отговорността за злочестото това рѣшение ще носи той прѣдъ православната Църква и прѣдъ историята ако съ благостъ, любовъ и правда не стопли благочестивитѣ българи тулчанци и не ги отвърне отъ едно пагубно рѣшение.

Добриятъ пастирь не прокужда паството си, не оставя и да го разхищаватъ. Той привързва пасомитѣ си съ благи обноски, съ еднаква любовъ и благостъ. Когато съблазни смугатъ пасомитѣ му, той съ готовность и грижи излиза срѣщо съблазителитѣ, които искатъ да ги разпоксатъ. Трансилвански ромжии униати бѣха се явили съ съблазитѣ си въ Видинската епархия до освобождението на България. Тогавашниятъ Видински кириархъ, приснопаметниятъ Антимъ, послѣ прѣвъ български

¹⁾ Вижъ: славянск. „Echo d'Orient“, 1902 г., кн. III, Paris.

екзархъ, се яви между паството въ краининитѣ, дѣто униатитѣ заблуждавали съ съблазнитѣ и проповѣдитѣ си. Съ благодѣ, любовъ и отеческо слово той отдрѣпна съблазненитѣ и съ рѣшителносто излѣзе срѣщо съблазнителитѣ. Въпрѣки улесненията, които турскитѣ власти давали на униатскитѣ апостоли, въпрѣки и протекцията на австро-унгарския консулъ въ Видинъ, приснопаметниятъ нашъ иерархъ запази цѣло паството си. Така постѣпили и неговитѣ замѣстници, когато се повторили опититѣ. Напомниме тѣзи примѣри, за да се съпоставятъ съ печалнитѣ факти въ Тулча. Ако прѣди 40 години въ Видинско дошли сами униатитѣ съ съблазнитѣ си, днесъ въ Тулча неоправдани разпоредби на духовнитѣ власти идатъ да имъ улеснятъ несъзнателно пжтя. . .

Д.

М. Москвъ.

Единъ 550 годишенъ юбилей.

На 27 ноември т. г. се навършватъ 550 години отъ смъртта на единъ нашъ бѣлѣжитъ мжжъ и въ религиозно-нравствения ни и въ книжовния ни животъ. Тѣмо прѣди 550 години отъ този день, а именно: на 27 ноември 1362 година се помина въ Цариградъ прѣподобни Теодосий Търновски, който живѣлъ въ една пълна съ тревожни, съ сѣдбоносни събития епоха, слѣдъ която настаналъ погромъ, който вѣвлѣче България въ едно тъмно 500 годишно робство.

Прѣподобни Теодосий, както може да се прѣдполага, е роденъ въ Търново или въ околността на старата столица. Рано покалугеренъ въ Видинския манастиръ св. Никола, той обиколил манастиритѣ въ България и Византия и, като гледалъ религиозния упадѣкъ и нравствената развала, които били дълбоко вкоренени въ живота на тогавашното общество, подигналъ гласъ противъ тази развала, за да прѣдотврати държавата ни отъ онази гибель, отъ оная страшна пропастъ, къмъ която отиваше, и която не виждаха тогавашнитѣ наши държавни водители и просвѣтени мжже.

Прѣди всичко прѣподобни Теодосий искалъ чрѣзъ манастиритѣ, чрѣзъ строга богоугоденъ животъ, чрѣзъ живото си слово да подигне религиозно-нравствената страна да нашето тогавашно общество и да го изведе изъ анархията, въ която го били довели и секти, и управници. И като видѣлъ че това нѣма да спомогне да се подигнатъ добритѣ нрави на българското общество, особено на аристокрацията, която, заражена отъ „византийщината“, потънала въ разкошъ и развратъ, водѣла държавата ни къмъ робство; като билъ свидѣтель на религиознитѣ ежби, които разкъсвали обществото, които раздѣлѣли народа ни на нѣколко неприятелски лагера, които враждували помежду си и тикали отечеството ни къмъ опропастване; като билъ зритель на най-безсрамнитѣ оргии, които устроявали адамититѣ и другитѣ сектанти, Теодосий се явилъ строгъ изобличителъ на злото въ България и се застѣпилъ чрѣзъ властѣта, чрѣзъ закони, чрѣзъ събори да се турне край на разврата, който безпощадно разяждалъ организѣма на държавата и копалъ гроба ѝ — искалъ да се внесе еднообразие въ умоветѣ на обществото, за да може това общество да се замисли за опасността, съ която го застрашавалъ „измаилскитѣ родъ“.

Въ 1350 година се свикалъ съборъ въ Търново подъ прѣдседателството и ржководството на патриарха и на царъ Ивана Александра противъ еретичитѣ. Прѣпо-

добни Теодосий застаналъ начело на борцитѣ, които радѣли за благочестието на народа; той се явилъ главенъ защитникъ на православieto и сполучилъ да обори еретическото учение, като склонилъ еретическитѣ водители къмъ православната вѣра.

Теодосий билъ единъ отъ най-просвѣтенитѣ хора на всѣка си; по своитѣ дарби и познания той стоялъ много по-високо отъ патриарха дори и, като наблюдавалъ хода на събитията, той прѣдрекалъ страшнитѣ бѣдствия, които по-сетнѣ постигнаха държавата ни. Но обществото, развратено отъ една страна, разпокжсано отъ друга, не се вслушалъ въ думитѣ на нашиятъ проповѣдникъ и послѣ било принудено да изкупува политическитѣ си и нравственитѣ си грѣхове съ толкова вѣковно робство, нечувано въ историята на врѣмената и на народитѣ, — робство, което сѣкашъ бѣше потрѣбно, за да се излѣкуватъ дълбокитѣ нравствени язви на тогавашнитѣ наши хора.

Теодосий Търновски се помина въ Цариградъ при грѣцкия патриархъ Калиста; тамъ е билъ погребенъ много тържественно и причисленъ къмъ светиитѣ. Въ България обаче той е познатъ много малко: слѣдъ ужаситѣ, които ни постигнаха, не сме имали възможностъ да оцѣнимъ заслугитѣ на нашиятъ бѣлѣжитъ мжже. Ала днесъ, слѣдъ 550 години, българската черкова би трѣбвало да си спомни за този нашъ прѣподобенъ мжжъ, а българското общество да оцѣни както трѣбва дѣйността му. Най-вече Търново трѣбва да подигне въпроса да се отпразднува юбилеятъ на Теодосия. Прѣподобниятъ се е подвизавалъ въ този градъ, нарича се „Търновски“ може би по много важни причини; около този градъ е основалъ за благочестието на народа два манастиря, — единиятъ въ Килифарската планина, другиятъ 7-8 километра отъ Търново къмъ сѣверъ, нареченъ св. Троица. Калугеритѣ отъ тоя, послѣдния, манастиръ би трѣбвало да издадатъ нѣкои отъ съчиненията му и житието му; Теодосий е основателъ на този манастиръ.

Като се проучи по-дълбоко биографията на Теодосия, като се прѣведатъ и издадатъ прѣводитѣ му, ще може да се хвърли по-голъма свѣтлина върху епохата, прѣзъ която е живѣлъ прѣподобниятъ, и която е доста интересна за назъ днесъ. Теодоси е билъ ученикъ на Григора Синаита, прѣвелъ нѣкои отъ нѣговитѣ съчинения и е важно да се знаятъ тѣзи прѣводи, за да може да се сѣди, какви сж били възгледитѣ и понятията на прѣдставителитѣ на тогавашното наше общество.

А Теодосий е билъ безъ съмнѣние единъ важенъ дѣецъ и сериозенъ прѣдставителъ на нашето духовенство, което бѣше изразителъ на нашия духовенъ и нравственъ животъ, когато държавата ни късъ по-късъ минаваше въ ржцѣтъ на новия ни врагъ и когато страшнитѣ бѣдствия сж готвили да се срупатъ върху нашиятѣ глави и които може би само Теодоси да е прѣдвиздалъ.

Върховния законъ.

Обичай Господа Бога твоего отъ всячкото си сърдце, отъ всячката си душа, съ всячкото си помышление и съ всячката си сила (Марк. XII, 30).

(1)

Често законътъ на любовта се сравнява съ тоя за всемирното притеглеване — първия като законъ на моралния свѣтъ, а втория на материалния. Както чрѣзъ закона за всемирното притеглеване ние сме въ положението да прозрѣмъ величавостѣта на природата, съставена отъ слѣпи и бездушни частички, притеглевани безпрѣ-

пятствено едни къмъ други, така чръзъ закона на любовта ние откриваме единъ безкрайно по-хубавъ свѣтъ, произходящъ отъ живи и съзнателни молекули, които се наричатъ души. Сравнението не е лъжливо, ала ние се питаме, не бихме ли могли да отидемъ още по-далечъ и да кажемъ, че тѣзи два закона се сливатъ въ единъ и сжщия. Въ образуването на материалната и морална вселена сжществува единъ видъ бавно но привлекателно възкачване отъ несъзнателното къмъ съзнателното, отъ детерминизма къмъ свободата, отъ материята къмъ духа, отъ сътворението къмъ създателя и, ако това възкачване отначало става чръзъ слѣпишки закони — законитѣ на тежнението за небеснитѣ свѣтила, закони за тежестта на земнитѣ тѣла — то малко по макко съ развитието на живота, този законъ, който си остава все сжщия, става съзнателенъ и когато ние достигнемъ до човѣка — най-възвишеното създание на земята — той приема всичката си важностъ и се явява съ всичкитѣ си послѣдствия. А Божиятъ животъ не е ли животъ на любовта, тѣй като Богъ самъ е любовъ? И човѣкъ не е ли оставенъ на земята, за да се учи на този животъ чръзъ опита на различнитѣ чувствування, които сж положени въ сърдцето му като: бащина и майчина любовъ, синовна любовъ, братска любовъ, съпружеска любовъ и пр. Въ сжщностъ законътъ е все сжщия, а само различнитѣ му чувства сж разни негови приложения, както боитѣ на джгата, събрани, съчетани, слѣти едни съ други, даватъ бѣлата слънчева свѣтлина.

Ето защо всичкитѣ религиозенъ и мораленъ законъ се свежда въ любовта. „Цѣлиятъ законъ, казва ап. Павелъ, се зеклучава само въ едно слово и то е: обичай ближния си като самото себе си (Галат. V 14). Той добавя още: не оставайте длъжни никому, освѣнъ по дългъ на взаимна любовъ, защото, който обича другитѣ, изпълнява закона. А най-сетнѣ заповѣдитѣ: не прѣлюбодѣйствуйвай, не убивай, не кради, не пожелавай както и още други, се съдържатъ въ думитѣ: обичай, обичай ближния си както себе си. Любовта не може да стори зло на ближния, любовта не е нищо друго, освѣнъ изпълнение на закона“ (Римл. XIII. 8—10). Самитѣ евреи бѣха тѣй убѣдени въ това, че бѣха свикнали да разбиратъ закона подъ самата дума любовъ. Когато единъ ученъ законовѣдецъ рече на Исуса, за да го изпита: „Учителю, какво трѣбва да правя, за да наслѣдя животъ вѣченъ? Исусъ му отговори: „Какво пише закона? Какво четешъ ти въ него?“ И учения веднага добави: „Обичай Господа Бога твоего отъ всичкото си сърдце, отъ всичката си душа, съ всичката си сила и съ всичкото си помисление и ближния си както самото себе си“. „Ти добръ отговаряшъ, рече му Исусъ, прави това и ще бждешъ живъ“ (Лука X. 26—28). На своя редъ Исусъ даде сжщия отговоръ на законовѣдѣца, който го запита, коя е най-първата отъ заповѣдитѣ. „Ето първата, рече Той: чувай, Израиль, Господь Богъ нашъ е единствения Господь и ти възлюби Господа Бога твоего отъ всичкото си сърдце, отъ всичката си душа, съ всичкото си помисление и съ всичката си сила. Ето втората: обичай ближния си както самото себе си. Други по-големъ заповѣди отъ тѣзи нѣма (Марко XII 29—31). Отъ своя страна законовѣдѣца напълно одобри думитѣ на Христа. И съвѣстята сама по себе си, както и самъ Христосъ — живо олицетворение на съвѣстята — не сж ли напълно съгласни, за да потвърдятъ и да послужатъ за доказателство, че Божия законъ е прѣди всичко такъвъ за любовта, за безпрѣдѣлна любовъ къмъ Бога и за относителна любовъ къмъ ближния?

Нека разгледаме първата отъ тия двѣ точки — безпрѣдѣлната любовъ къмъ Бога.

Какво ще рече да обичашъ безпрѣдѣлно Бога?

Какво ще рече да го обичашъ повече отъ всичко, като влагашъ въ тази любовъ цѣлото си сърдце и цѣлото си чувство, на ксето е способно сърдцето ти, всичката воля, което то е способно да прояви и всичкото помисление, което прави любовта разумна? И съ други думи, каква е тази любовъ, въ която цѣлото човѣшко сжществуване се вдава и се срѣдоточава? Това ще рече да отдадешъ на Бога първо мѣсто въ своя животъ, въ своитѣ мисли, въ своитѣ думи и дѣла и въобще по всичкото си поведение; това ще рече да направишъ Бога центъръ на тежестта, слънцето, около което се притеглевашъ, всичко да отдавашъ на Бога, нищо да не вършишъ безъ вдъхновение отъ Бога, отъ него всѣки день да зависишъ както и всѣки часъ и всѣка минута; да му принадлежишъ всецѣло тѣломъ, духомъ и душевно, да му посвѣтишъ не само своята личностъ, но своитѣ способности, богатствата си отъ всѣкакво естество, имота си, по такъвъ начинъ, та Богъ да разполага съ всичко, каквото Той иски; това ще рече да Му думашъ и да повтаряшъ безспирно: „Моята храна е да изпълнявамъ Твоята воля (Иоан. IV, 34). Господи, какво искашъ да правя? (Дѣян. IX, 6). Азъ върша винаги това, що Нему е угодно (Иоан. VIII, 29). Господи, не каквото азъ искамъ, а каквото Ти желашъ (Мат. XXVI. 36)“. Това ще каже, още отъ най-крѣжкото си дѣтинство да вземешъ за девизъ мждротото слово на дванадесетгодишния Христа; „Не знаете ли, че азъ трѣбва да бжда занятъ съ бащинитѣ си дѣла?“ (Лука II, 4ф). Или това още по-мждро слово, което Той казва на кръста и което бѣше послѣдното му, кагато онуй бѣше първото му: „Отче, прѣдавамъ духа си въ твоитѣ рѣцѣ“ (Лука XXII 46).

Съ други думи, да обичашъ Бога повече отъ всичко, ще каже да се прѣдадешъ всецѣло Нему, да се подчинявашъ драговошно на волята Му, каквато да бжде тя, да изпълнявашъ тая воля и въ великитѣ и въ най-дребнитѣ дѣла, съ прѣпълнено сърдце да Му изявявашъ своята признателностъ, да имашъ къмъ него чувства на синовно благочестие и на жарка привързаностъ. Какво думамъ азъ? нужно е да отидемъ още по-далеко, защото този Богъ е баща, комуто единствено се дължи само любовъ; това ще рече, че за Него трѣбва всецѣло да се отречешъ и да имашъ къмъ Него само една единствена мисль, която е да живѣешъ въ Него, за Него и чръзъ Него. Христосъ казва: „Този, който обича баща си и майка си повече отъ мене, не е достоенъ за мене; който не вземе кръста си и не ме послѣдва, не е достоенъ за мене. Който склпи за живота си ще го изгуби, а който изгуби живота си за мене, ще го намѣри пакъ“ (Мат. X 37—39). Ако Синътъ е изисквалъ това за себе си, то може ли другояче да бжде за Бащата, а най-вече когато си помислимъ, че Синъ човѣшки именно така е дѣйствувалъ въ единство съ своя Отецъ.

И нека не ни се възразява, че това би значило сами себе си да унищожимъ, да изгубимъ личността си, защото прѣдъ насъ е личността на Спасителя. Всички доказателства, привеждани да се установи противното, сж безъ всѣка насока. Самъ по себе си Богъ е безпрѣдѣлна любовъ, за да има нужда въ каквото и да било да унищожаватъ или даже да намаляватъ нашата личностъ; напротивъ, тъкмо противното. Той иска да прави достойна личностъ всѣки едно отъ насъ.

И защо тѣй трѣбва да Го обичаме? Причинитѣ сж многобройни. Прѣди всичко за самитѣ насъ, бихъ казалъ, понеже само Той всецѣло отговаря на дълбокитѣ нужди на сърдцата ни, а тѣ сж извънредно голѣми, тѣ сж безгранични и не могатъ да се напълнятъ съ друго нѣщо, или отъ другото, освѣнъ отъ Него. „Човѣшкото сърдце почива, само когато то почива въ Бога“. Тѣзи

думи на св. Августина днесъ сж по вѣрни, отколкото нѣкога, тъй като човѣкъ съ постепенното си развитие, открива своето нищожество и своето безпрѣдѣлно величие. Всѣкой другъ прѣдметъ за любовъ, който не е Богъ, ще остави винаги прѣдмета прдирь себе си. За да се убѣдимъ въ това, стига да спомнимъ измамитѣ на човѣшката душа прѣзъ всичкитѣ вѣкове па и днесъ, когато тѣ въ сжщность сж най-горчиви.

Мнѣния и отзиви.

Свещ. П. Памукчиевъ.

Два обществени фактора.

Покрай главнитѣ църковни задачи, които има да постига въ трудното си звание, свещеникътъ може и дълженъ е да се погрижи и за благосъстоянието на паството си. Това му се налага и отъ обстоятелството, че неговитѣ приходи отъ частни треби сж въ строга зависимостъ съ материалното положение на енориашитѣ му. Естествено е, че, еко жителитѣ на една околностъ сж работливи и тази си добродѣтель прилагатъ за интензивно обработване земеделѣчески култури, тѣ ще разполагатъ съ повече доходи, слѣдователно ще бждатъ полезни и за църква, и за училище, и за християнскитѣ и обществени длъжности, които иматъ. Ако не сж работливи, ще бжде обратното. Чий прочее дългъ е да научи, покаже и напъти нашия селянинъ да усвои многодоходни селикостопански похвати? Всички сочатъ съ пълно право свещеника и учителя, особено въ селския животъ.

Безспорно е, че свещеникътъ и учителтъ сж били и ще си останатъ винаги двѣ свѣтила, два фактора въ живота на всички народи. Знае се, че духовниятъ пастиръ въ изпълнение на своитѣ прѣми обязанности се посрѣща най-радушно въ къщитѣ на своитѣ пасоми. А това му дава най-голяма възможностъ да се запознае съ бита и нравитѣ на своитѣ енориаши. Покрай това той ясно вижда културитѣ, цо тѣ обработватъ, срѣдствата (орждията), съ които си служатъ, а едновременно добръ ли сж възнаградени или не трудоветѣ имъ. Това, което се казва за свещеника, напълно се отнася и за учителя, защото тѣ се движатъ въ еднаква срѣда. Значи, ако тѣзи двама скромни работници на общественното поле се въодушевяватъ отъ едни чувства, еднакви идеи и загрижи, тѣ съ общи сили могатъ да принесатъ голѣми услуги на народа си. Ала тѣ, най-първо, трѣбва да спечелятъ симпатиитѣ и довѣрието на населението, защото тамъ е основата на тѣхната полезна дѣйностъ. Това тѣ ще постигнатъ съ задружна, мирна просвѣтителна работа. Знаймо е, че при най-благородни заченки, загрижи и дѣла, усилията на мнозина дѣйци сж оставали безрезолтатни, ако самитѣ дѣйци не сж се ползували съ авторитетъ и довѣрие. И тъй, свещеникътъ и учителтъ, въоръжени съ това първо срѣдство, могатъ да ползуватъ своитѣ съселани, като отворятъ прѣзъ зимния сезонъ вечерни и недѣлни курсове, въ които нагледно да запознаятъ населението било съ новитѣ плугове и прѣдимствата имъ прѣдъ старото орало, било съ другитѣ разни видове земеделѣчески машини. Наедно съ това да опишатъ съ редъ скаски качества на разни видове почви и подпочви, сѣмената при сеидбообращението и отдѣлянето имъ отъ разнитѣ видове плѣвели и болѣсти прѣди засѣвката. Много може да се каже за нуждата отъ торене, за разнитѣ видове торове и за приготвянето имъ. Редъ сказки могатъ да иматъ за тема новото скотовѣдство, овощарство, пчеларство и пр. култури, които днесъ или злѣ се използватъ или ни-

какъ. За тази цѣль сж нужни доста познания на свещеника и на учителя; безъ тѣхъ тѣ напуста би се трудили. Като схваща така въпроса за повдигането на българското земеделѣие, министерството на земеделѣието откри тази година въ Садово, Русе и Пльвенъ, мѣстни агрономни курсове, които ще траятъ двѣ години по два мѣсеца. За курсисти сж поканени желающитѣ селски основни учители, сжщо и свещеници съ срѣдно образование. Въ третѣ курса прѣзъ лѣтото имаше около 170 курсисти. За голѣмо съжеление, между тѣхъ имаше само двама свещеници. Пишущия тѣзи редове е единъ отъ курсиститѣ. Въ тѣзи курсове се застъпени слѣднитѣ прѣдмети: Общо и частни земеделѣие, стопанска икономия, ново лозарство, пчеларство, овощарство (градинарство и зеленичарство), млѣкарство, винарство и скотовѣдство. Отъ самитѣ прѣдмети се вижда, отъ каква голѣма важностъ е курса, най-вече за селското свещенство, което, ако мине прѣзъ курса, има всичкитѣ условия да бжде най-полезни на обществото и на себе си.

Ето защо не ще е злѣ, ако св. Синодъ, като проучи добръ въпроса, ползата и важността отъ курсоветѣ за свещеницитѣ, да покани желающитѣ да се запишатъ за курсисти. Съ това той щѣ извика свещеницитѣ на по-активна обществена дѣйностъ, ще отбие мнозина отъ лѣнността, което е изворъ на много пороци. Касае се за благосъстоянието на населението. Ако идеята на министерството се схване, оцѣни и приложи, ще се издигне българското земеделѣие и ще увеличи богатствата въ страната.

Отрадното ще бжде, ако въ тази благородна заченка свещенството вземе най-голѣмо участие. Това ще издигне българката църква и ще покаже, че тя винаги е стояла и стои на чело въ всички народополезни начинания.

КНИЖНИНА.

Ст. Михайловски.

Мрави искатъ да съборѣтъ кула.

Символическа сказка.

Въ страната на легендитѣ има едно стрѣмно и скалисто крайморие.

На нѣколко крачки отъ брѣга — тамо се издига високо въ небесата една каменна кула.

Тѣзи кула е била построена на това мѣсто въ предвѣковни епохи.

Влажна, обрасла въ мъхъ, проядена отъ плѣсень, прошарена съ пукнатини, почернѣла отъ ветхостъ, страшна и отвратителна на гледъ, тя все се готви да падне — и все не пада...

За нея винджи се е думало: доживѣва си.

Но тя не си доживѣва. Тя преживѣва и надживѣва всичко цо живѣе.

Всичкитѣ предсказвачи на нейното погинване погинхх; тя — вѣчно разнебитена и вѣчно ягка — гордо въсхожда въ простора, и бори се съ морскитѣ хали и фъртуни. Времето — грозниятъ свѣтовень метачъ — нея само не счита, нея само не срива...

И долѣтѣхъ еднѣжки орли въ тая крайнина...

„— Хубава мѣстность! —“ каза най младийтъ орелъ — единъ бѣлоглавецъ.

„— Хубава мѣстность! —“ потвърдихъ нѣколко орли...

„— Тукъ често се срѣща мърша, — каза пакъ най младийтъ... Идвалъ съмъ и други пѣтъ гадѣва... —“

„— Да, мърша тука не липсва!“ — потвърдиж нѣколко орли...

„— Би трѣвало да доаждаме поначесто тука!“ — забѣлѣза единъ едъръ орелъ...

„— Би трѣвало, да!“ — отзова се другъ.

Най младийтъ орелъ подзе пакъ:

„— Гдѣто има плячка — тамъ е наше владѣние!“

Цѣлата сбирня одобри тоя хитроуменъ доводъ. Най старийтъ орелъ — единъ сивъ гигантъ — се намѣси тогазъ въ разговора:

„— Да, ний безъ плячка не можемъ — и всичко що подлежи на плякосване е наше достояние... Така е, несъмнѣнно... Но... има една пречка за нашето доажданье тука — една голѣма пречка... —“

„— Каква?“ — Запитаха нѣколко орли.

Гигантътъ продължи:

„— Ето каква... Тая стара кула е останка отъ незапаметни времена... Тя привлича на това крайбрѣжие многома посѣтители... А нали знаете — гдѣто се стичатъ много хора — тамъ ставатъ и много приключения... —“

„— Какви, напимѣръ?“

„— Какви ли? Признавате ли че ловцитѣ сж твърдѣ опасни сжщества?“

„— За кого опасни? — отвѣриж бѣлоглавецътъ... Нима ще се боиме отъ ловци — ний владѣтелитѣ на синия просторъ?... Що може нищожното ловешко стрѣлянье противъ мощния орловъ полетъ?“

„— Много може... Не мислете че силата доаждда дохаки на всичко... Слабо та ловко може да навие силно та недосѣтливо... Ловцитѣ ще се скриватъ въ тая кула, и отъ тамо — безъ да ги виждаме — ще насочватъ гърменъето си къмъ насъ... —“

„— Вѣрно!“ — обади се единъ едричкъкъ орелъ...

Младийтъ бѣлоглавецъ отлѣтѣ нависоко, позавъртѣ се два-три пѣти надъ кулата — като за инспекция — па се завърнѣ при другаритѣ си (тѣ всички бѣхж накацали на една скала) — и подкачи пакъ да умствова:

„— А бе тѣзи кула била нищо и никаква сградичка... То не е кула — то е куличка... Педя кжщурка... Я ми кажете, дали не можемъ я премахна ний отъ тука?“

„— Да, повтори питанъето една юначна орлица, дали не можемъ я премахна?“

„— Какво наричате премахване?“ — зачуди се сивийтъ гигантъ.

Бѣлоглавецътъ поясни:

„— Да я прекатуриме! Да я събориме!“

Гигантътъ загледа строго дръзкото си другарче:

„— Да събориме кулата? Превѣснодно! Укажете способъ?“

„— Ето способъ: съ нашитѣ можщи клюнове — ще я подкопайме... Подрита — расклатена — тя кога да е ще клѣкне!... —“

Всички млади орли останжжж въсхитени отъ това смѣло предложение.

„— Да, да, завикахж тѣ, способътъ е добъръ, много добъръ!... —“

Сивийтъ гигантъ се опита да обори това мнѣние:

„— Житейската мждрость състои въ това правило: да не предприемаме никога дѣло което превисава силитѣ ни!... Трудъ, подвигъ, юначина, — то сж хубави работи; но нема на свѣта по трагично явление отъ това: да се предаваме на луди домогвания, — сирѣчь да осждаме себе си на безплодни вълнения, поради неумѣнието си да прецѣняваме вѣрно дарбитѣ и способнитѣ си!... Откажете се отъ този проектъ; кула не се събаря съ клюнове — па били тѣ орлови клюнове!... —“

„— Значи, да се откажемъ отъ орелщината си!“ — чу се единъ откликъ...

„— Не отъ орелщината си, — но отъ лакомията си: тя е лоша съвѣтница! Вий тѣрсите мърша, — вий залитате за користъ: пазете се — да не станете жертва на слѣпия си инстинктъ!“ — ... Това мждро увѣщание нема никакъвъ успѣхъ...

„— Ще свалиме кулата!“ — рѣшиха орлитѣ... Върхъ одържѣ — както винжги става — блѣнѣтъ на младитѣ...

И заловихж се тѣ за работа...

Година, — двѣ, — три, — орлови клюнове подкопавахж почвата подъ старовѣковното каменно здание...

Безполезни усилия...

Кулата не се помръдваше...

Тя продължаваше да стърчи надъ морския брѣгъ...

Тя изглеждаше сѣ тѣй вехта — погрознѣла — полуразвалена — за нищо негодна...

Но това не ѝ пречаше да стои права...

За нея гачели немаше провалянье; тѣ гачели бѣ склучила спогодба съ вѣковетѣ...

Орлитѣ се отчаяхж.

„— Това не е камъкъ и прѣстъ; това е желѣзна направа! — задумахж тѣ.

И престанжжж да подкопаватъ кулата.

Минж се много време.

При подножието на кулата често лазѣхж мрави.

Еднѣжки тѣ се събрахж на съвѣтъ.

„— Важенъ въпросъ имаме да разглеждаме, — заговори единъ голѣмъ мравекъ — главаръ на мравунице... Това е въпросътъ за нашитѣ отношения съ тая стара кула... Тя ни додѣва! Тя ни пречи!... Тя е трѣнь въ очитѣ ни!... Тя е вседневна закана противъ насъ!... Тя е мравий адъ!... —“

„— Да, да, да! отзовахж се стотини мрави, — тая кула е за насъ едно голѣмо зло... —“

Насърченъ отъ този одобрителенъ викъ — първоначалникътъ мравекъ усили тона на своето витийство.

„— Тая кула е нѣщо отживѣло, нѣщо безсмисленно, нѣщо противоестественно, нѣщо което петни природата, нѣщо осждено отъ небе и земя!“

„— Нещемъ я! Нещемъ я вече!“ — потвърди мравийтъ сборъ...

„— Трѣба да я махнемъ отъ тука, — трѣба да свалиме това смѣшно зидище, тѣзи преграда предъ всѣко наше предприятие и походжение!... Да, ний, неуморимитѣ надземни и подземни работници, ний, гордостъта на животинското царство, ний, лазѣжитѣ герои, ний, мрави въспѣвани отъ всички поети поради нашитѣ таланти и добродѣтели, — нека ний да извършимъ тоя великъ подвигъ — свалянъето на едно каменно плашило, — нека дадеме на всички родове гадинки и насѣкоми примѣръ отъ доблестъ и пѣргавина!“

„— Да!... Така!... Ура!... —“ — закрѣскахж пакъ мравитѣ...

Едно мравейченце — дребничко и тѣничко като мухино краченце — прибави:

„— Стига се е говорѣло за двуноги юнаци; нека се разбере че има и пѣплѣжщи великани!“

„— Да! Така! Ура! Ний сме пѣплѣжитѣ освободители!“

Стара една мравка си позволи да направи нѣколко бѣлѣжки.

„Тука идвахж — каза тя — орли преди нѣколко време... Идвахж не еднѣжки — а мѣсеци наредъ... Вѣртѣхж се тѣ около кулата и надъ кулата, пробивахж проходи подъ кулата, — мжчихж се и се напѣвахж всѣкакъ; личеше че цѣлѣта имъ бѣ да съборѣтъ тоя старовремско здание... Не сполучихж, — отидохж си, — и вече ги

нема... Питамъ: орли като не могатъ да извършятъ едно дѣло — мрави ще могатъ ли? —

Старата мравка искаше да продължава... Силни протести заглушиха гласа ѝ...

Мравейченцето се разглаголствова:

„— Ти не знаешъ какво брътвиш!... Орли и мрави няматъ тука еднакви права и длъжности!... Орлитъ сж далекостранци, чуждоземци; а пъкъ ние — виждате ли разликата — ние сме туземци!... Подвигътъ за който разискваме — ний трѣба да го извършиме — а не хвъркати нѣкакви хищници!... Дъртацитъ да нѣмѣйтъ, прочее; знайме ги ний — тѣ сж враждебници на всѣко ново домогване, на всѣки новъ полетъ, на всѣки новъ идеалъ... Тѣ сж влюбени въ исфирясалото минжло — въ неподвижното живуване — въ мрътвилото... Да живѣе смѣлата, работоспособната младежъ!“

„— Ура! Ура! —“ заревахъ хиляди мравешки гърла... Да живѣе юнащината! Долу поплюковцитъ и какаванитъ! —“

„— Явно станж — каза единъ хитроуменъ мравей — че всинца искаме премахването на кулата... Но какъ да се заловиме за работа? Свършкътъ на всѣко дѣло зависи отъ начина по който е било наченжто! —“

„— Тѣй, тѣй... Нашитъ главаръ да ни каже какъ да се заловиме за работа... —“

Голѣмецътъ-мравекъ почна да тълкува плана си:—

„— Ето що предлагамъ азъ... Кулата е четворогълна въ долната си частъ... Ний ще се раздѣлиме на четири отреда... Всѣки отредъ ще заработи подъ единъ жгълъ... Тая работа ще състои въ подкопаване, въ прокарване канали подъ основитъ — и прочее... Водата ще минава презъ каналитъ — и легка полежка ще разваля основитъ — ще расклаща стенитъ... И единъ день кулата — разнебитена — ще кривне на страна — ще рухне! —“

Този планъ бѣ приетъ съ акламация...

... И подкачихъ мравитъ своя подвигъ. Подъ каменния титанъ — тѣ пробивахъ дупчици — широки колкото игляни уши.

И мжчнотитъ не ги уморявахъ.

„— Още малко търпѣние! думаха си тѣ, — още малко напъване! Ще я свалиме! Ще я събориме — тая оразна кула! —“

Но мрави предлагатъ и предполагатъ, — а Господъ располага...

Духнж силенъ вѣтъръ, една заранъ, и прѣснж лазѣжитъ копачи низъ морскитъ талази!

Книгописни бѣлѣжки.

Врѣме и животъ на Търновския митрополитъ Иларионъ. (Макариополски) отъ *М. Радивоевъ*. Издава комитетътъ „Иларионъ Търновски“. София, 1912, стр. 462, цѣна 2 лв.

Търновский митрополитъ Иларионъ. (Макариополски) отъ *М. Радивоевъ*. Издава комитетътъ „Иларионъ Търновски“. София, 1912, стр. 30, цѣна 10 ст.

Двѣтъ озаглавени книги, току що отпечатани, сж юбилейни. Тѣ сж издадени отъ комитетътъ по отпразнуването стогодишницата отъ рождението на блаженочиващия Търновски митрополитъ Иларионъ (Макариополски) и напечатани съ изждивението на св. Синодъ на Българската църква съ срѣдства отъ фондоветъ на принопаментнитъ митрополитъ Милетий Софийски и Панеретъ Погониански. Въ първата книга сж изнесени важни материали изъ недавното минало, за което малко се знае и още по-малко цѣни. Тя е цѣненъ

вкладъ въ нашата историография. Авторътъ ѝ, г. Миланъ Радивоевъ, съ старание, грижа, скруполность и вѣщина събралъ и систематизиралъ всичко, каквото успѣлъ да намѣри въ книжнината, наша и отчасти въ руската, въ вѣстницитъ, въ архивитъ, въ оцѣлѣлитъ писма, както и каквото се съхранило въ паметта на живи съврѣменици за дѣйността на най-великия отъ епохата на възраждането нашъ труженикъ-иерархъ — Иларионъ Макариополски. Всички събрани материали сж изложени въ обемна книга, раздѣлена на осемнадесетъ глави. Написана е съ езикъ гладкъ и набита е свѣдения, нѣкои съвсѣмъ нови. Цѣлата книга е пълна съ дивни дѣла и подвизи, които съставятъ живота на светителя Илариона Макариополски и епоха въ периода на нашето възраждане. Животътъ на блаженочиващия Иларионъ е очертанъ не съ думи, но съ живи дѣла, съ самоотвержени подвизи. Като чете една по една главитъ, четецътъ се плѣнява отъ юношата Стоянъ Михаиловски и се прониква съ чувство на благоговѣние къмъ монаха Иларионъ Стояновичъ. Съ своитъ мисли, воля и самоотвержение, съ своята прѣданность къмъ православната църква и съ своята любовъ къмъ народа си, съ своятъ патриотизъмъ и съ своето безкористие Иларионъ Макариополски се издига и нараства прѣдъ очитъ на читеца въ великанъ, който води и който твори. Всѣка глава на книгата приковава, увлича и пълни душата съ благоговѣние и признателность. Чувствува се, какъ именития иерархъ съ добродѣлитъ, патриотизма и просвѣтителитъ си мисли води незабѣлѣзано народа въ великата борба и приготвява тържеството на неговото право, какъ съ волята си се налага на съратницитъ си и какъ съ желѣзния си характеръ доминира събитията и се издига надъ врагове и мжчтотий. Всичко това съставя ореола на великия иерархъ, на когото българския народъ дължи своята църковна независимостъ.

Втората книга е популярна биография, която така сжщо се чете съ наслада и интересъ.

Авторътъ може да се сърадва за своитъ трудове, които ние горещо прѣпоръчваме на нашитъ четци. И двѣтъ книги сж складирани за проданъ въ книжарницата на Софийското свещеническо братство.

Тс.

Вншненъ прѣгледъ

Ромжнската църква. (Постояна комисия за конкурсни изпити по църковно пѣние). Въ Ромжния у храмоветъ е въведено източното пѣние. Първитъ учители по църковното пѣние сж били гърци и българи. Такъвъ извѣстенъ българинъ псалтъ е Стефанакъ Попеску (Поповъ) отъ г. Казанлъкъ¹⁾. Отъ 1900 г. въ всѣка епархия има пѣвческо училище, въ което се прѣподава източно пѣние. Въ тия училища се приготвяватъ църковни пѣвци. При всичко че има толкова пѣвчески училища, чувствува се оскѣдие отъ църковни пѣвци. Изкусни пъкъ псалтове сж рѣдкость. Има въ много градски църкви ваканции, но по липса на добри пѣвци не могатъ да се заематъ. Това обърнало вниманието на духовнитъ власти, които взели мѣрки да издирятъ и подкрѣпятъ даровититъ пѣвци, като имъ даватъ добри мѣста. Съ тая цѣль митрополитъ-приматътъ, по рѣшение на св. Синодъ, е съставилъ постоянна комисия, на която е възложилъ да подлага на конкурсенъ изпитъ пѣвци и да ги прѣпоръчва за кандидати въ столичнитъ цър-

¹⁾ Вижъ: *Biserica Ortodoxa romana*. № 5, мѣсець августъ, стр. 424.

кви и въ тия на голѣмитѣ градове. Комисията се състои отъ шесть члена — двама столични протоиереи, двама псалтове отъ митрополитската катедрала и двама учители по църковно пѣние. Тя ще се прѣдседателствува отъ Н. Прѣосвещенство епископъ Питещану, вѣщъ познавачъ на източното пѣние. Начертана е и програмата за теоритичнитѣ и практични изпити. Подиръ изпититѣ кандидатитѣ сж задължени да пѣятъ по редъ въ празнични и недѣлни дни въ митрополитската катедрала. Тия упражненія ще иматъ влияние на изпитнитѣ бѣлѣжки. Ни 17-й юний се произвели първитѣ конкурстни изпити. Явили се шесть кандидати. За резултата на тѣхния конкурсень изпитъ е съставенъ протоколъ, който е прѣдставенъ на приматъ митрополита. Протоколътъ е придруженъ съ обстойно писмо, въ което се прави прѣцѣнка за всѣки отъ кандидатитѣ. Двама отъ кандидатитѣ сж студенти въ богословския факултетъ. Комисията ги прѣпорчва единодушно за вакантнитѣ мѣста въ столичнитѣ храмове.

Изъ вѣстницитѣ и списанита.

Положението на българитѣ въ вилаетитѣ. Положението на нашитѣ сънародници въ Македония и Одринско става все по-лошо и по-отчаяно. Убийствата, грабежитѣ и насилията слѣдватъ. Властитѣ съ бездѣйствието си тацитно насърчаватъ това. Убийцитѣ и злоторницитѣ не само не се прѣслѣдватъ, но и не се наказватъ когато се посочатъ. Напоселѣдъкъ Н. Влаженство екзарха дава едно по друго такрири, съ които иска да се спратъ убийства, насилията и грабежитѣ: подиръ такрира, съ който протестира за кланетата въ г. Кочани, подаде вторъ за убийствата и грабежитѣ въ Охридско, а онзи день далъ третъ, въ който, като изнася убийствата, грабежитѣ и насилията, извършени на българии въ румелийскитѣ вилаети, иска да се взематъ мѣрки и да се спре тази изтрѣба и това разорение на българитѣ. Ето тия, такрири, напечатани въ екзархийскій органъ „Вѣсти“ и въ столичнитѣ вѣстници:

„Ваше Прѣвъзходителство,

Съ такрира си подъ № 7628 отъ 13 августъ 1328 г. Българската Екзархия бѣ обърнала вниманието на правителството върху злочинствата на мюлязимина Джемалъ ефенди и неговата чета отъ около 30—40 души, която е извършила вече множество убийства върху българското население въ селата на охридската казва. Поради многобройнитѣ оплаквания на населението, Екзархията настояваше, съ поменатия си такриръ, да се даде телеграфически разпоредби до мѣстната власть — която не само не взема никакви мѣрки, но и изглежда съвършено безсилна — да тури край на тѣзи злочинства.

Отъ приложената тукъ телеграма и отъ други извѣстия, пристигащи до Екзархията отъ разнитѣ краища на Охридско, се вижда, че нищо не е послѣдвало и че положението е съвършено нетърпимо. Животътъ на населението е въ постоянна несигурность и четата на мюлязимина Джемалъ ефенди върлува свободно. Мѣстната власть продължва да не обръща абсолютно никакво внимание на оплакванята на пострадалитѣ и продължава да не взема никакви мѣрки.

Екзархията моли повторно правителството да направи нуждното да се тури край на това положение.

† Българ. Екзархъ Йосифъ.

„Цариградъ, 13 т. Днесъ въ 3 и половина часа слѣдъ обѣдъ, екзархийския капу кехая, г. Галевъ, врѣчи отъ името на Н. Блаженство екзарха министру на правосъдието и изповѣданията слѣдния такриръ, къмъ който има приложенъ списъкъ на пострадали българии:

Ваше прѣвъзходителство,

Съ такрири, датирани отъ 4 юни и 19 августъ 1911 г. подъ № № 712, и 9751, бѣхме донесли до знанието на в. прѣвъзходителство за прѣстѣпленията, насилията и изтезанията, вършени надъ българитѣ, живущи въ румелийскитѣ вилаети и които прѣстѣпления причинявнтъ сериозни нещастия за държавата и нейнитѣ подданаици — поискали бѣхме сжщеврѣменно отъ императорското првительство да вземе и приложи бързи и ефикасни мѣрки да се отстранятъ тѣзи прискжрбни нещастия отдавани често отъ официалнитѣ власти на клеветничеството на заинтересовани лица и като такива, опрвергавани винаги. Къмъ горѣспоменатитѣ два такрира не пропустнахме да приложимъ по единъ аналитичень списъкъ, съдържащъ подробности за убийствата и покушенията, извършени прѣзъ послѣднитѣ 10 мѣсеца отъ 1911 година. Съ съжаление трѣбва да се константира, че понеже надлежнитѣ власти въ въпроснитѣ вилаети не сж вземали налагащитѣ се отъ сериозността на обстоятелствата мѣрки за примѣрното наказание на убийцитѣ, послѣднитѣ, насърчавани отъ това, само увеличаваха числото на своитѣ прѣстѣпни дѣйствия, тъй што броя на убийствата, извършени прѣзъ десетѣ мѣсеца отъ изтеклата година, бѣше около 56, а тази година надминава 137 убийства и 633 наранявания. Отъ многобройни свѣдения получени въ Българската екзархия отъ разнитѣ мѣста на империята явствува, че броятъ на прѣстѣпленията и насилията се увеличава отъ день на день и така българското население се докарва до отчаяние. Заставени отъ нашия дългъ къмъ държавата и къмъ паството, ние подаваме настоящия такриръ, съ приложенъ къмъ него подробень списъкъ на убититѣ и ранени българии, изложени прѣзъ конституционния режимъ на нещастия, съвършено несъвмѣстими съ прогласенитѣ гаранции и молимъ императорското правителство да взема нови строги и коренни мѣрки, съ които да може да се гарантира на отоманскитѣ българии въ империята живота и честъта.

† Български екзархъ: Йосифъ I.

Извлечение изъ писма и дописки.

Храмовитѣ празденства въ св. Троянската обитель. Изъ едно писмо съ дата 9-й септември отъ св. Троянската обитель навличаме слѣдното:

„Храмовитѣ празници — Успение пр. Богородици и Рождество пр. Богородици — на монастыря ни се отпразнуваха т. г. особено тържествено и при стечение на голѣмо множество богомолци. Богослужението и на двата празника се отслужи отъ св. Браницкия епископъ г-нъ Климентъ, управляващия Ловчанската епархия, въ съслужение съ игумена на монастыря Всепрѣподобния иеромонахъ Климентъ и на монастырскитѣ братя — иеромонаси заедно съ нѣколцина свещеници отъ околнитѣ мѣста. Прѣзъ врѣме на богослужението се произносоха двѣ проповѣди: една отъ св. Пловдивския митрополитъ г-нъ Максимъ и друга отъ Прѣосвещения епископъ г-нъ Климентъ. Високопрѣосвещениятъ Максимъ, който на Успение Богородично бѣ многожеланъ гостъ на монастыря, каза на тоя празникъ високопрочувствена рѣчь за силата на застѣпничеството на Божията Майка прѣдъ Своя

възлюбенъ Синъ Господа нашего Иисуса Христа и пока ни благочестивитѣ християни-слушатели винаги, въ дни на скърби и лишения, да се обръщатъ къмъ Нея за помощъ; а Прѣосвещениятъ епископъ Климентъ, основанъ на литургийското евангелие на празника Рождество Богородично, въ своята многоназидателна проповѣдь съ ясенъ и разбранъ за всички езикъ изтъкна многоспасителното значение на църковнитѣ празници и нуждата отъ тѣхното тачене и християнско прѣкарване. Монастирското братство, възрадно много за хубавото отпразнуване на храмовитѣ празници на манастиря, изказало своята сърдечна благодарностъ, както на Високопрѣосвещения митрополитъ Максима и на Прѣосвещения епископъ Климента за тѣхното живо и близко участие въ туй отпразнуване, така и на всички християни-богомолци, които благоволили да посѣтятъ св. обитель прѣвъ празниците.

Архиерейска служба въ семинарския храмъ.

Пишатъ ви отъ Духовната семинария съ дата отъ 10-ти того.

„На 8-и того, „Рождество пр. Богородици“, въ семинарския храмъ св. Иоанъ Рилски има тържествена архиерейска служба. Служи Н. Прѣосвещенство св. Левкийския епископъ г. Варлаамъ, викария на св. Софийския митрополитъ г. Партений. Още отъ тъмни зори възпитаницитѣ на семинарията бѣха на кракъ. Радостни и съ сияещи лица тѣ потеглиха часа на 7½ за семинарския храмъ. Радвах се, че ще присѣтствуватъ на първата архиерейска служба, която става въ началото на учебната година. Възпитаницитѣ се наредиха отъ двѣтъ страни въ храма заедно съ възпиталитѣ си. Пѣвцитѣ заеха мѣстата си на чело съ прѣподавателя по пѣние г. Манасий П. Тодаровъ. Прѣосвещениятъ епископъ влѣзе въ храма и, посрѣдъ възгласитѣ „Многая лѣта“, зае мѣстото си въ епископския тронъ, благословящъ богомолцитѣ. Богослужението се извърши отъ него въ съслужение съ ректора на Духовната семинария, Н. Високопрѣподобие архимандритъ Макарий, ефимерията на храма и Н. Прѣподобие иеродиаконъ Максимъ, прѣподавателъ въ семинарията. Божествената служба се продължи цѣли три часа. Тя бѣ тѣй тържествена и пѣнието тѣй живо и въодушевено, че врѣмето се видѣ кжсо не само за възпитаницитѣ, но и на гоститѣ богомолци, които бѣха дошли да се помолятъ на св. Богородица и да смѣсятъ молитвитѣ си къмъ нея съ възгласитѣ на пѣвцитѣ и съ молитвитѣ на служащия архиерей и съпомощницитѣ му. Тази първа архиерейска служба, която се състоя въ началото на учебната година въ семинарския храмъ, ще остане паметна за възпитаницитѣ: на нея тѣ прѣживѣха такива религиозни минути, които пълнятъ сърдцето съ благоговѣние и издигатъ душата къмъ Бога. Нищо по-назидателно и по-високо за възпитаницитѣ отъ тържественото богослужение и отъ задружнитѣ благодарителни милитви и възгласи на архиерей, служители, възпитатели и възпитаници къмъ Господа Бога“...

Синодни распоредби и окржжни.

1. По нарушение на Екзар. уставъ и налаганитѣ наказания. Св. Синодъ е отправилъ до епархийскитѣ началници по нарушение на Екзар. уставъ и налаганитѣ наказания слѣдното окржжно съ дата 4/IX (№ 4422):

Св. Синодъ е ималъ случай да констатира, че за важни и сжществени нарушения постановленията на Екзархийския уставъ отъ страна на свещеници, епархийскитѣ духовни съвѣти сж налагали най-слабитѣ отъ

прѣвиденитѣ въ сжщия уставъ наказания, само отъ съображение, че другожъ не били осжждани и наказвани.

Общъ правовъ принципъ е, наказания за доказани простжпци да се налагатъ споредъ естеството и тежестъта на самитѣ простжпци, безъ да се гледа, дали провинениятъ е подлаганъ другъ пжтъ на наказание или не. За да не се допусчатъ неправилности отъ страна на духовнитѣ съвѣти, св. Синодъ намѣри за нужно да приканимъ епархийскитѣ началства да обърнатъ вниманието на подвѣдомственитѣ тѣмъ духовни съвѣти, че наказанията на духовни лица за простжпци по службата имъ трѣбва да се налагатъ споредъ тежестъта на прѣстжпленията, а не по реда на степенитѣ на наказанията, изложени въ Екзархийския уставъ.

Горното като Ви съобщаваме съгласна синодалното рѣшение отъ 14 юний т. г. за надлежно изпълнение, прѣпоржчваме се и пр.

Прѣдседателствующий Св. Синодъ :

† Доростолский и Червенский *Василий*.

2. **Картината „Отецъ Паисий“.** Св. Синодъ прѣпоржчва на епархийскитѣ началства автотипната репродукция на картината „Отецъ Паисий“ отъ оригинала на професоръ Мрѣвничка съ слѣдното окржжно отъ 4/IX (№ 4323):

Придворната печатница на Иванъ Кадела помоли св. Синодъ да прѣпоржчва на подвѣдомственитѣ си учрѣждения издадената отъ нея картина „Отецъ Паисий“, която била автотипна репродукция отъ оригинала на професоръ Мрѣвничка.

Поради великото историческо значение на личността и събитието които изобразява прѣдставената картина, св. Синодъ въ засѣданое то си отъ 19 юни т. г. рѣши да приканимъ епархийскитѣ началства да я прѣпоржчатъ на подвѣдомственитѣ си свещеници, който отъ тѣхъ обича, да си купи направо отъ издателя. Единъ екземпляръ отъ тая картина струва на хромовъ картонъ 3 лева, а на хромова хартия — 2:50 лева.

Прѣпоржчваме се на св. Ви молитви и пр.

Прѣдседателствующий св. Синодъ :

† Доростолский и Червенский *Василий*.

3. **По водене ученицитѣ въ църква.** Св. Синодъ съобщава на епархийскитѣ началства за распоредбата на Министерството на народната просвѣта да се водятъ ученицитѣ редовно на църква съ слѣдното окржжно съ дата 4/IX (№ 4324):

Напоследъкъ св. Синодъ замоли Министерството на народното просвѣщение да прѣдпише на подвѣдомственитѣ си административни и контролни училищни власти да полагатъ повече усърдие за съблюдаване на наредбата, която прави задължително воденето на ученицитѣ въ църква. Министерството уважи това ходатайство и съ писмо № 5247 отъ 21 мартъ т. г. съобщава, че направило распореджане въ тоя смисълъ.

За да се види, доколко се съблюдава наредбата за задължителното водене на ученицитѣ въ църква, св. Синодъ въ засѣданието си отъ 12 юния т. г. рѣши да вмѣнимъ въ грижа на Епархийскитѣ началства да слѣдятъ, дали надлежнитѣ административни и контролни училищни власти изпълняватъ тия наредби, и за всички конкретни факти по нарушавания на реченитѣ наредби да съобщаватъ чрѣзъ св. Синодъ въ Министерството на Народното Просвѣщение, за да взима и то отъ своя страна съотвѣтни мѣрки противъ провинилитѣ се длжностни лица.

Горното като Ви съобщаваме за надлежно съблюдаване, прѣпоржчваме се и пр.

Прѣдседателствующий Св. Синодъ :

† Доростолский и Червенский *Василий*.

Църковно-обществена лѣтопись.

Църковнитѣ пѣвци. Църковното пѣние е занемарено въ повечето наши храмове, а особено въ селскитѣ. Старанията на архиереитѣ да се постави то на висота, каквато подобава, срѣщатъ неодолими мжнотии. Първа мжнотия е тая, че повечето храмове не разполагатъ съ достатъчно срѣдства да подържатъ и плащатъ църковни пѣвци. Втора мжнотия е тая, че църковни пѣвци нѣма. Трета мжнотия или причина, не по-малко съществена, е тая, че слабото възнаграждение, което даватъ храмоветѣ, дори и градскитѣ, не е примамно. Тия мжнотии трѣбва да се отстранятъ и надвиятъ постепенно съ общи грижи и усилия. Това трѣбва да се схване отъ пастири и отъ енориаши. Нужно е не само да се плащатъ по-добрѣ църковнитѣ пѣвци, но и пѣвческитѣ институтъ да се издигне така, та да привлича и подкрѣпя дарбитѣ. Пѣнието е изкуство. Даровитиятъ църковенъ пѣвецъ е артистъ. Той заслужава грижи, внимание, насърчение и почитѣ. Малкото наши добри църковни пѣвци иматъ нужда не само отъ материално подобрене, но и отъ морална прдкрѣпа. Схващащъ нуждата отъ църковни пѣвци, св. Синодъ откри въ св. Бачковската обитель пѣвческо училище, което вече пуска пѣвци. Ала тия пѣвци трѣбва да бждатъ настанени, насърчени и подкрѣпени морално. Това ще стане, ако се плащатъ по-добрѣ и ако се гледа на тѣхното художество съ почитѣ, каквато подобава. Само така ще расте броя на пѣвцитѣ и храмоветѣ ще могатъ да се сдобиятъ единъ день съ добри пѣвци. Съзнаващъ добрѣ и това, св. Синодъ е прѣпорѣчалъ съ окръжно писмо на епархийскитѣ началства не само да взематъ подъ своя грижа свѣршилитѣ това училище, но и да се застѣпятъ да се подобрятъ заплатитѣ имъ, като подирятъ за това срѣдства въ църковнитѣ и общински бюджети. Общинитѣ ще схванатъ, убѣдени сме, и нуждата и дълга. Ако нѣкои градски общини прѣдвиджатъ суми за помощъ на театри и други забави, ще намѣрятъ и суми да подпомогнатъ мѣстнитѣ храмове да иматъ добри и изкусни църковни пѣвци.

Храмътъ св. Александъръ Невски. Тритѣ олтаря въ храма св. Александъръ Невски почти сж монтирани. Тѣ сж отъ цвѣтенъ карарски мраморъ. Куполътъ на срѣдния, главния, олтаръ е величественъ. Както той, тѣй и двата странични олтаря се отличаватъ съ тънки художествени орнаменти. Тѣзи дни ще почнатъ да турятъ въ вглавитѣ имъ (въ рамкитѣ) пристигналитѣ изъ Русия икони, изработени отъ Васнецова, Бруни, Савински, Шолковий и други именити руски художници. Монтиранъ е и трона на Тѣхни Величества Царя, Царицата и на Н. Ц. Височество Прѣстолонаслѣдника, сжщо и архиерейския тронъ.

Св. Врачанския митрополитъ. Прѣди една недѣля Н. Високопрѣосвещенство Св. Врачанския митрополитъ г. Константинъ е пристигналъ отъ седалището на епархията си въ столицата. Той е слѣзълъ въ дома на племенника си г. Д-ръ Д. Кировъ. Прѣзъ изтеклата недѣля посѣтилъ нѣкои отъ г. г. министритѣ. Бѣ на три пѣти и въ синодната канцелария.

Освещение на храмъ. Въ недѣля, на 9 того, се осветилъ новопостроения храмъ въ с. Челопечене, което отстои недалечъ отъ столицата. Осветилъ го Н. Високопрѣосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Партений въ съслужение на многобройно духовенство. При освещението присѣтствуваха много селяни отъ околнитѣ села. Имало доста гости и отъ столицата.

Оправка. Занятията въ Духовната семинария сж почнати на 1 септември, а не на 7, както по погрѣшка при нареждането е напечатано въ миналия брой.

Варненско черковно настоятелство

Обявление

№ 82

Варненското черковно настоятелство обявява че на 18 того, 3 часа слѣдъ обѣдъ съ тайна конкуренция ще произведе търгъ едновременно въ черковната канцелария въ гр. Варна и въ канцеларията на св. Синодъ въ София за доставката и поставката нужното количество стъкла на желѣзнитѣ прозорци на съборната черква „Усп. Пр. Богородици“ въ гр. Варна.

Участвуващитѣ въ търга се съобразяватъ съ изискванията на закона за общественитѣ прѣдприятия, а чуждитѣ поданици даватъ декларация, че се отказватъ отъ консулска защита.

Поемнитѣ условия, единичнитѣ цѣни, образци отъ стъклата и планове, всѣки присѣтственъ день и часъ могатъ да се прѣглеждатъ отъ заинтересованитѣ въ казанитѣ двѣ канцеларии.

Цѣлото прѣдприятие възлиза приблизително на 6333 лв. 32 ст.

Искания залогъ 5 на сто е 320 лв. прѣдставенъ въ банково удостовѣрение.

Гр. Варна, 3 септември 1912 год.

Прѣдседателъ свещеникъ: **М. К. Ханджиевъ.**

Рилска Св. Обитель.

Обявление

1984.

Управлението на Рилската св. обитель отдава на прѣдприемачъ доставката на разнитѣ съестни и др. потрѣби нуждни на св. Рилска обитель за една година, начиная отъ 1 януарий 1913 година.

Търгътъ ще се произведе въ помѣщенieto на дубнишкия метохъ на 2 октомври т. г.

Офертитѣ ще се приематъ съ тайна конкуренция отъ тържната комисия до 3 часа слѣдъ обѣдъ прѣзъ тържния день.

Приближителната стойность на прѣдприятието е 50,000 лева. Залогъ за правоучастие се иска 5 % отъ общата стойность на прѣдприятието.

Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки день въ дубнишкия метохъ, Рилския манастиръ и канцеларията на св. Синодъ въ София.

Конкуренцитѣ сж длъжни да се съобразяватъ съ чл. чл. 11 — 16 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Разносцитѣ за публикация на настоящето, както и ония по обгербоването на тържнитѣ и договорни книжа сж за смѣтка на прѣдприемача.

Търгътъ подложи на утвържението на св. Синодъ.

Рилски манастиръ, 3 септември 1912 година

Отъ манастирското управление.

Рилска Св. Обитель.

Обявление

№ 1954.

Управлението на св. Рилска обитель извѣстява че на 1 октомври т. год. въ 3 часа слѣдъ обѣдъ въ канцеларията на дубнишкия метохъ въ гр. Дубница ще се произведе търгъ съ явна конкуренция за отдаване подъ наемъ монастирския вътрешенъ дюкянъ (канаскията) за 3 години, начиная отъ 1 януарий 1913 година.

Приблизителната наемна стойность за тритѣ години е 4000 лева. Залогъ за участие въ търга се изисква 200 лв.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ въ св. Рилска обитель, дубнишкия метохъ и въ канцеларията на св. Синодъ въ София.

Конкуренцитѣ трѣбва да прѣдставятъ документитѣ по чл. 11 — 16 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Рилски Монастиръ, 2 септември 1912 година.

Отъ монастирското управление.

Църковно настоятелство при храма „Св. Троица“ гр. Казанлъкъ

Обява

Извѣстява се на интересующитѣ се, че на Пта енория за свещеникъ при хр. „Св. Троица“ гр. Казанлъкъ е вакантна.

Желающитѣ да се яватъ на пѣние и проповѣдь.

Вакантната енория има около 180 къщи, които за въ бждеще ще се увѣличатъ.

Отъ Настоятелството.

1—3

Търнов. Окол. Църковна Ливница

Обявление

№ 113

На 20 септември 1912 год. въ канцеларията на Търнов. окол. църков. ливница, ще се произведе втори търгъ, съгласно Закона за общественитѣ прѣдприятия, за доставката на 5000 кгр. чистъ пчеленъ воскъкъ отъ мѣстно или турско произхождение.

Приблизителната стойность на прѣдприятието възлиза на 20000 лв., а залогъ за правоучастие се иска 1000 лева.

Офертитѣ ще се приематъ отъ 2 до 3 часа слѣдъ обѣдъ. Желающитѣ да участватъ въ търга да се съобразятъ съ чл. 11 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Десетъ деня прѣди търга, всѣки конкурентъ трѣбва да прѣдстави 50 кгр. воскъкъ, съ качеството съ което ще конкурира, за анализъ.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присъственъ денъ въ канцеларията на ливницата.

Разноснитѣ за публикуване настоящето обявление сж за смѣтка на конкурента, върху когото се възложи търгътъ.

гр. В. Търново, 5 септември 1912 г.

Прѣдседателъ: Свещ. Е. Т. Димитровъ.

Бургаска Църковна Ливница за восчени свѣщи

Обявление

№ 15

На 20 септември т. г. часътъ отъ 9 сутринята до 5 вечерята, въ канцеларията на Ливницата ще се произведе търгъ съ явно малонадаване за доставката на Ливницата 2000 килограма чистъ пчеленъ мѣстенъ или анадолеки воскъкъ и 200 килограма памукъ.

Приблизителна стойность на воскъка е 9500 лева, а на памука 700 лева.

Изисква се залогъ 5%.

Конкуренцитѣ сж длѣжни да се съобразятъ съ чл. 11 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Разноснитѣ по търга сж за смѣтка на конкурента върху когото бжде възложено прѣдприятието.

Поемнитѣ условия по прѣдприятието могатъ да се видятъ всѣки присъственъ денъ и часъ въ канцеларията на Ливницата.

гр. Бургасъ, 20 августъ 1912 г.

Ливницата.

Старо Загорска Окол. Свѣщоливница.

Обявление

№ 20

Настоятелството при Ст. Загорската околийска свѣщоливница обявява на интересующитѣ се, че на 10 октомври т. г., въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, въ канцеларията на свѣщоливницата, ще се произведе търгъ съ ява конкуренция, за отдаване на прѣдприемачъ: 1) доставката на 3500 килограма чистъ пчеленъ, амадолеки воскъкъ; 350 килограма пимучена, сулана, прѣжда № 4 и 3) направата на 5000 килограма свѣщи.

Желающитѣ да взематъ участие въ търга, трѣбва да се съобразятъ точно съ изискванята на закона за общественитѣ прѣдприятия.

За вземане участие въ търга, всѣки конкурентъ депозира — за доставката на воскъка 800 лева, за прѣждата — 50 лева и направата на свѣщитѣ — 75 лв.

Прѣдложенията ще се приематъ точно до 6 часа слѣдъ обѣдъ.

Поемнитѣ условия за прѣдприятието и образцитѣ на материалитѣ могатъ да се видятъ, всѣки присъственъ денъ, само въ канцеларията на свѣщоливницата.

гр. Ст. Загора, 4 септември 1912 год.

Прѣдседателъ: свещ. Шарапчиевъ.

1—3

Чирпанска Околийска Свѣщоливница

Обявление

№ 10

На 3 октомври т. г. въ канцеларията на ливницата ще се произведе отъ 3 до 5 часа търгъ, съ явно малонадаване за доставката на 2 хиляди килограма чистъ пчеленъ, анадолски восъкъ и една баля памукъ за фитилъ. Поемнитѣ условия, могатъ да се видятъ въ ливницата.

Желающитѣ да взематъ участие въ търга трѣбва да се съобразятъ съ чл. 11 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия и внесатъ за восъка 500 л. и памука 20 л. депозитъ.

гр. Чирпанъ, 1 септември 1912 г.

2—3

Настоятелството.

Добришко Архирейско Намѣстничество.

Обявление

№ 948

На 17 септември, 1912 год. въ 4 часа послѣ обѣдъ въ канцеларията на Добришкото архирейско намѣстничество ще се произведе трети пѣтъ търгъ съ тайно малонадаване за отдаване на прѣдприемачъ постройката на параклисъ въ с. Александрия, Добришка околия.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието възлиза на 16,500 лв. Залогъ за участие въ търга 825 лева, вложенъ въ Намѣстничеството или въ нѣкое държавно учрѣждение. Оферти ще се приематъ до 4 часа послѣ обѣдъ.

Желающитѣ да взематъ участие въ търга трѣбва да се съобразятъ съ чл. чл. 11—15 отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Планътъ и тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията на Намѣстничеството.

г. Добричъ, 1 септември 1912 год.

2—3

Архирейски Намѣстникъ свещеникъ:

Илия Р. Сабунджиевъ.

Добришко Архирейско Намѣстничество

Обявление

№ 942

На 15 септември 1912 год. въ 4 часа слѣдъ обѣдъ въ канцеларията на Добришкото архирейско намѣстничество ще се произведе за трети пѣтъ търгъ съ тайно малонадаване, за отдаване на прѣдприемачъ постройката на храмъ въ с. Базауртъ, Добришка околия.

Приблизителната стойностъ на прѣдприятието възлиза на 40000 лева. Залогъ за участие въ търга 2000 лева, вложени въ Добришкото архирейско намѣстничество или въ нѣкое кредитно държавно учрѣждение.

Оферти ще се приематъ до 4 часа слѣдъ обѣдъ. Желающитѣ да взематъ участие въ търга трѣбва да се съобразятъ съ чл. чл. 11—15, отъ закона за общественитѣ прѣдприятия.

Планътъ и тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ день и часъ въ канцеларията на Добришкото архирейско намѣстничество.

гр. Добричъ, 31 августъ 1912 г.

Архирейски Намѣстникъ свещеникъ

Илия Р. Сабунджиевъ.

2—3

Горно-Орѣховска Околийска Църковна Ливница.

Обявление

№ 73

Обявява се, че на 29 септ. т. г. ще се произведе за втори пѣтъ търгъ съ тайна конкуренция въ помѣщението на ливницата за отдаване на прѣдприемачъ доставката на 10000 клг. чистъ пчеленъ восъкъ отъ мѣстно или турско произхождение.

Приблизителната стойностъ на доставката е 46000 лева, а исканий залогъ — 2300 лева.

Офертитѣ ще се приематъ отъ 3 до 4 часа послѣ обѣдъ на горѣозначения день.

Поемнитѣ условия могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ день въ ливницата.

гр. Горно-Орѣховица, 1 септември 1912 г.

Прѣдседателъ: свещен. П. Молловъ.

2—3

Обявление

№ 16

Църквата „св. Николай“ въ гр. Плевенъ, има нужда отъ единъ *всѣкидневенъ тмецъ*, който да знае добръ църковния редъ и да владѣе псалтирийното пѣние, сръщу добро възнаграждение.

За споразумение до настоятелството.

3—3

Отъ църк. настоятелство.

Адвокатъ

Д-ръ Христо Танчевъ

бивши дългогодишенъ началникъ на сѣдебния отдѣлъ при Св. Синодъ и напослѣдъкъ Директоръ на Българската Централна кооперативна банка, се остановява

АДВОКАТЪ

въ сг София на улица „Славянска“ № 37.

Печатница „Денъ“ — София.